

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **L. F. Č.**
zastoupená obecným zmocněncem Mgr. Ing. M. Č., MBA

proti

žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 01 Praha 6

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2022, č. j. MO 546595/2022-1304

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Ředitel Agentury personalistiky Armády České republiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) rozhodnutím ze dne 18. 8. 2022, č. j. MO 286886/2022-2230 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o změnu doby trvání služebního poměru ze dne 29. 5. 2012, neboť žádost se stala zjevně bezpředmětnou.

2. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 15. 12. 2022, č. j. MO 546595/2022-1304 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení a shrnul argumentaci správního orgánu prvního stupně, podle které služební poměr žalobkyně zanikl 31. 12. 2016 uplynutím stanovené doby jeho trvání, a vzhledem k této skutečnosti a délce dosavadního správního řízení je zřejmé, že v současné době je žádost bezpředmětná. Žalovaný se následně zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně.
4. Žalobkyně nejdříve namítala, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj není patrné, že bylo postupováno v souladu s právní úpravou platnou ke dni 31. 5. 2013. Žalobkyně však nedoložila, jak byla poškozena na svých právech, ani jaká konkrétní ustanovení měla být v rozporu s platnou právní úpravou. Žalovaný tak tuto námitku má za nedůvodnou.
5. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí služebního orgánu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, nikdy nenabýlo materiální právní moci, a na jeho základě nemohl skončit její pracovní poměr. Žalovaný však uvedl, že žalobkyně se tímto rozhodnutím následně řídila, plnila služební úkoly a pobírala služební plat. Tvzení žalobkyně tak je zjevně účelové.
6. Žalobkyně tvrdila, že jí nebylo dopřáno právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se s žalobkyní ztotožnil, toto pochybení však dle něj nemělo vliv na rozhodnutí ve věci. V opačném případě by pouze došlo k prodloužení správního řízení, a to za situace, kdy všechny shromážděné podklady byly žalobkyni známy.
7. Závěrem žalobkyně tvrdila, že správní orgán prvního stupně se v odůvodnění rozhodnutí dostatečně nevypořádal s úvahami, kterými se řídil při výkladu právních předpisů, ani s konkrétními důvody souvisejícími se správním právem hmotným a procesním. Žalobkyně dle žalovaného nepoukázala na konkrétní myšlenkové pochody správního orgánu prvního stupně, přičemž žalovaný žádné takové nedostatky neshledal.
8. Žalovaný konstatoval, že je nepochybné, že služební poměr žalobkyně zanikl 31. 12. 2016 uplynutím stanovené doby trvání. Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem.

III. Žaloba

9. Žalobkyně v podané žalobě po stručné rekapitulaci průběhu správního řízení uvedla, že se jí v řízení před správními orgány nedostalo spravedlivého procesu, přičemž rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a v samotném řízení nebyl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
10. Žalobkyně namítá, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že bylo rozhodováno podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v platném a účinném znění (dále jen „*zákon o vojácích z povolání*“), účinném ke dni 31. 5. 2012. Tento zákon byl novelizován zákonem č. 112/2012 Sb., podle kterého od 1. 6. 2012 nelze řízení o změně doby trvání služebního poměru zahájit na základě žádosti. Podle bodu 1 čl. II přechodných ustanovení zákona č. 112/2012 Sb. přitom platí, že řízení zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do dne nabytí účinnosti

novely. Žalobkyně dne 30. 5. 2012 podala žádost o změnu doby trvání služebního poměru, první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jí však bylo doručeno až 25. 2. 2016. Správní řízení tak bylo zahájeno dne 30. 5. 2012 a vztahuje se na něj právní úprava účinná do 31. 5. 2012, ve spojení s rozkazem ministra obrany RMO č. 85/2010 Věstníku ze dne 22. 12. 2010, ve znění do 3. 3. 2013. Zároveň byla založena překážka litispendence, která bránila tomu, aby ve věci bylo zahájeno nové řízení podle právní úpravy účinné od 1. 6. 2012, dokud předchozí řízení nebylo řádně skončeno.

11. Podle žalobkyně nebylo řízení o její žádosti doposud meritorně skončeno. Názor žalovaného, že v jiném řízení zahájeném z moci úřední v roce 2013 byl žalobkyni rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, prodloužen služební poměr do 31. 12. 2016, není přílehlavý. Toto rozhodnutí je s ohledem na překážku litispendence nezákonné. Podle přechodných ustanovení zákona č. 122/2012 Sb. se řízení zahájena před účinností novely dokončí podle dosavadní právní úpravy, přičemž zákonodárce měl slovem „dokončí“ na mysli vydání meritorního rozhodnutí ve věci samé, a nikoli závěr o bezpředmětnosti žádosti. Rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, rovněž nikdy nemohlo nabýt právní moci, nebylo tak rozhodnuto o prodloužení doby služebního poměru a ten nemohl 31. 12. 2016 skončit. Výsledný stav věci nemůže jít k tíži žalobkyně, a její žádost se nemohla stát zjevně bezpředmětnou. V letech 2014 – 2016 žalobkyně služební poměr konala nikoli na základě stanovené doby, ale na základě faktického pokračování služebního poměru, a to na neurčitou dobu. K zániku služebního poměru tak nemohlo dojít uplynutím rozhodné doby, neboť tato stanovena nebyla. Nerespektováním překážky litispendence tak správní orgány zatížily napadené a prvostupňové rozhodnutí procesní vadou, která způsobuje jejich nezákonnost.
12. Žalobkyně dále namítala, že nebyla vyrozuměna o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů a nebylo jí umožněno seznámit se s nimi a navrhnout jejich doplnění. Důkazní prostředky založené do spisu v období od 21. 2. 2019 do 7. 4. 2022 ředitelem Agentury vojenského zdravotnictví je nutno považovat za důkazní prostředky opatřené v rozporu se zákonem, neboť ředitel tohoto orgánu nebyl věcně příslušný k projednání věci. Jiné důkazní prostředky opatřeny nebyly.
13. Žalobkyně závěrem tvrdí, že žalovaný se dostatečně argumentačně nevypořádal s úvahami, kterými se řídil při výkladu právních předpisů, ani s konkrétními důvody souvisejícími se správním právem hmotným a procesním.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26. 4. 2023 uvedl k žalobní námitce týkající se překážky věci zahájené, že jak konstatovala sama žalobkyně, obě řízení jsou odlišná, a to ve svém důvodu, neboť jedno řízení bylo zahájeno podáním žádosti a druhé z moci úřední. Překážka litispendence tak není na místě, což potvrzuje i např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012-58.
15. K námitce, že žalobkyni bylo odepřeno právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že materiálním předpokladem užití § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném a účinném znění (dále jen „*správní řád*“), je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník neví. Žalobkyně se však prostřednictvím svého zástupce seznámila se všemi dokumenty v jí uvedeném časovém intervalu, vyjma dokumentů, které nejsou provedením nových důkazů

a výrok napadeného rozhodnutí o ně není opřen. Žalobkyně tak byla seznámena se všemi podklady rozhodnými pro vydání rozhodnutí.

16. Ohledně dalších žalobních námitek žalovaný zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.
17. Žalobkyně k vyjádření žalovaného nepodala repliku.

V. Jednání

18. Jednání ve věci se konalo dne 12. 12. 2023. Na něm žalovaný setrval na svém procesním postoji. Zástupce žalobkyně doplnil, že ve spisu nejsou založena rozhodnutí o prodloužení a výnos agentury personalistiky, ale jenom jejich koncepty. Podle žalobkyně po postoupení věci věcně příslušné Agentuře personalistiky nebyl spis doplněn ve vztahu k těm podkladům, na které se prvoinstanční i odvolací rozhodnutí odvolávají. Ve vztahu k odvolacímu řízení a ve vztahu k tomu, co žalobkyně v odvolání uvedla, nebyly tyto listiny (rozhodnutí) součástí spisu, proto k nim žalobkyně nemohla uplatnit odvolací námitky, případně nemohla tyto podklady nějak zpochybňovat. Argumentačně se proto žalobkyně tehdy vypořádala jen s tím, co bylo v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a co uvedla do odvolání.
19. Ve vztahu k těmto podkladům pak žalobkyně namítla, že výnos není žádné rozhodnutí, jde jen o informaci a osvědčení o služebním poměru, výnos není ani doručován. V rozhodnutí o prodloužení rozhodné doby v odůvodnění (dle žalobkyně konceptu) je poté uvedeno, že v průběhu správního řízení došlo k nějakému zjištění. Pak je otázkou, zda toto rozhodnutí bylo vydáno jako první úkon v řízení, anebo jako další úkon v řízení. Žalobkyni bylo zabráněno zjištění, kdy bylo řízení zahájeno a tím jí bylo zabráněno uplatnit námitku, že rozhodnutí bylo vydáno mimo správní řízení.
20. Soud na jednání neprováděl dokazování. Žádné důkazy strany nenavrhly a zásadní podklady jsou součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem proto městský soud dokazování neprovedl (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen “s. ř. s.”), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
22. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
23. Žalobkyně požádala dne 29. 5. 2012 o změnu doby trvání služebního poměru do 31. 12. 2017 tj. prodloužením o 48 měsíců. Touto žádostí požádala o zahájení řízení ve věci změny doby trvání služebního poměru podle § 145 písm. a) zákona o vojácích z povolání.
24. Velitel sil podpory žádosti nevyhověl přípisem ze dne 28. 6. 2012, č. j. 85-43/2012-2280, s tím, že nebyly shledány důvody pro zahájení řízení z moci úřední. Tento přípis byl žalobkyni osobně předán dne 10. 8. 2012.
25. Rozhodnutím ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky o změně doby trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, byla žalobkyni prodloužena

doba trvání služebního poměru do 31. 12. 2016. Z jeho obsahu vyplývá, že dne 14. 5. 2013 obdržel tento služební orgán záznam o pohovoru žalobkyně s ředitelem Ústředního zdravotního ústavu ve věci změny doby trvání služebního poměru jeho prodloužením o 36 měsíců do 31. 12. 2016. Žalobkyně s touto změnou souhlasila dle § 5 odst. 4 zákona o vojácích z povolání.

26. Dne 21. 1. 2016 žalobkyně požádala Ministerstvo obrany o ochranu před nečinností s odůvodněním, že dosud nebylo rozhodnuto o její žádosti ze dne 28. 5. 2012, jež byla doručena dne 30. 5. 2012 a toho dne bylo o ní zahájeno řízení. Ředitel sekce podpory ministerstva obrany dne 29. 1. 2016 žalobkyni sdělil, že žádost byla služebnímu orgánu doručena dne 4. 6. 2012, z důvodu změny § 145 zákona o vojácích z povolání nemohlo být správní řízení zahájeno, žádost proto byla zamítnuta oprávněně. Nejednalo se tedy o správní řízení a nelze tak přijmout žádná opatření proti nečinnosti.
27. Ředitel Agentury personalistiky AČR výnosem ze dne 2. 2. 2016, č. j. 1579/2016 určil, že žalobkyni zanikne služební poměr uplynutím stanovené doby jeho trvání, a to dnem 31. 12. 2016; žalobkyni byly současně stanoveny náležitosti působení v záloze.
28. Dne 10. 2. 2016 žalobkyně ministerstvu obrany doložila potvrzení provozovatele poštovní služby, že žádost ze dne 28. 5. 2012 byla služebnímu orgánu skutečně doručena již dne 30. 5. 2012.
29. Ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany usnesením ze dne 24. 2. 2016, č. j. 131-4/2016-3416, nevyhověl žádosti žalobkyně o vydání opatření proti nečinnosti. Konstatoval nicméně, že tvrzení žalobkyně o podání prvotní žádosti je pravdivé. Den 4. června 2012 byl dnem prezentace uvedeného podání, nikoli dnem podání, za který byl původně nesprávně považován. Proto své sdělení ze dne 29. ledna 2016 prohlašuje za nesprávné a bere je zpět. Poukázal na to, že na uvedený návrh reagoval velitel Velitelství sil podpory sdělením ze dne 28. 6. 2012, že tento návrh neakceptuje, což vyjádřil tím, že neshledal důvod k zahájení řízení ve věci z moci úřední. Na uvedené sdělení navrhovatelka nijak nereagovala. Z obsahu uvedeného sdělení ale logicky vyplývalo, že se jednalo o vyjádření vůle služebního orgánu služební poměr jmenované neprodloužit. Proto je podle názoru odvolacího orgánu třeba toto sdělení považovat za rozhodnutí, a to i tehdy, jestliže jeho forma případně jeho obsah nesplňovaly potřebné náležitosti. Podle ředitele řízení ve věci prvotního návrhu zahájené dnem 30. května 2012 skončilo vydáním rozhodnutí ze dne 28. června 2012 o zamítnutí této žádosti, resp. nabytím právní moci tohoto rozhodnutí dnem 27. srpna 2012. Protože řízení v předmětné věci skončilo, není k přijetí opatření proti nečinnosti dán žádný důvod.
30. Žalobkyně podala dne 18. 4. 2016 odvolání proti sdělení ze dne 28. 6. 2012, č. j. 85-43/2012-2280. Konstatovala, že toto rozhodnutí jí bylo doručeno dne 8. 2. 2016. Rozhodnutím ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 5. 9. 2016, č. j. 131-6/2016-3416, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto pro opožděnost. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila správní žalobou ze dne 29. 9. 2016. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 2. 2019, č. j. 46 A 85/2016-31 napadené rozhodnutí zrušil s odůvodněním, že vyřízení žádosti žalobkyně je nutné považovat za správní rozhodnutí až ode dne 25. 2. 2016, kdy byla žalobkyně seznámena s usnesením žalovaného ze dne 24. 2. 2016, jímž správní orgány pro ni nepochybně překvapivě přehodnotily svůj dosavadní přístup. Až do okamžiku doručení usnesení ze dne 24. 2. 2016 proto prakticky nemohla předpokládat, že její žádost byla dne 28. 6. 2012 meritorně posouzena a bylo o ní rozhodnuto. K opožděnosti odvolání soud uvedl: „Rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012, které neobsahovalo poučení o opravných prostředcích, je

třeba považovat za doručené žalobkyni dnem 25. 2. 2016. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání dne 12. 4. 2016, tedy v zákonem stanovené lhůtě 90 dnů. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 je tedy včasné a napadené rozhodnutí je proto nezákonné.“

31. V návaznosti na to rozhodnutím ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 22. 5. 2019, č. j. MO 145345/2019-3416, bylo zrušeno rozhodnutí o nevyhovění žádosti žalobkyně ze dne 28. 6. 2012, č. j. 85-43/2012-2280, a věc byla předána řediteli Agentury vojenského zdravotnictví k novému projednání. Usnesením ředitele Agentury vojenského zdravotnictví ze dne 23. 9. 2019, č. j. MO 270517/2019-684800, bylo řízení o žádosti žalobkyně zastaveno, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Ředitel konstatoval, že v téže věci bylo v roce 2013 z moci úřední zahájeno řízení o prodloužení doby trvání služebního poměru, dne 13. 6. 2013 bylo vydáno rozhodnutí sp. zn. 945/2013. Tím bylo prodlouženo trvání služebního poměru do 31. 12. 2016, uplynutím této doby služební poměr zanikl. Tím se žádost ze dne 29. 5. 2012 stala bezpředmětnou.
32. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 7. 10. 2019 odvolání. Tomu ředitel Agentury vojenského zdravotnictví rozhodnutím ze dne 29. 11. 2019, č. j. MO 340470/2019-684800, vyhověl, napadené rozhodnutí (včetně opravného usnesení ze dne 14. 10. 2019) zrušil pro nezákonnost (nepřezkoumatelnost).
33. Usnesením ředitele Agentury vojenského zdravotnictví ze dne 24. 3. 2020, č. j. MO 95054/2020-1457, bylo řízení o žádosti žalobkyně opětovně zastaveno, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Co se týče odůvodnění, ředitel přejal argumentaci z usnesení ze dne 23. 9. 2019.
34. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 14. 4. 2020 odvolání, které bylo rozhodnutím ředitele Sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany ze dne 4. 8. 2020, č. j. MO 224608/2020-1457, zamítnuto.
35. Žalobkyně se proti rozhodnutí bránila správní žalobou. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 24. 2. 2022, č. j. 30 Ad 7/2020-94, napadené rozhodnutí ze dne 4. 8. 2020 zrušil s odůvodněním, že prvostupňové usnesení ředitele Agentury vojenského zdravotnictví ze dne 24. 3. 2020, č. j. MO 95054/2020-1457, je nicotné pro věcnou nepřislušnost, k čemuž žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí nepřihlédl.
36. Rozhodnutím ředitele Sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany ze dne 11. 4. 2022, č. j. MO 133541/2022-1457, bylo usnesení ředitele Agentury vojenského zdravotnictví ze dne 24. 3. 2020, č. j. MO 95054/2020-1457, prohlášeno za nicotné. Usnesením ředitele Agentury vojenského zdravotnictví ze dne 6. 5. 2022, č. j. MO 169430/2022-684800, byla žádost žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 následně postoupena správnímu orgánu prvního stupně (Agentuře personalistiky Armády České republiky).
37. Usnesením Agentury personalistiky Armády České republiky ze dne 18. 8. 2022, č. j. MO 286886/2022-2230, bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou, a to s ohledem na skutečnost, že služební poměr žalobkyně zanikl 31. 12. 2016 a na délku dosavadního správního řízení.
38. Žalobkyně proti usnesení ze dne 18. 8. 2022, č. j. MO 286886/2022-2230 podala odvolání, které zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím.
39. V projednávané věci vyšel soud z následující právní úpravy v rozhodném znění.

40. Podle § 145 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání platí, že v řízení ve věcech služebního poměru se rozhoduje o změně doby trvání služebního poměru.
41. Podle § 145 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném od 1. 6. 2012 nově (tj. odlišně od právní úpravy účinné do 31. 5. 2012) platí, že řízení o změně doby trvání služebního poměru podle odstavce 1 písm. a) se zahajuje výlučně z moci úřední. To neplatí, pokud voják požádá o změnu doby trvání služebního poměru jejím zkrácením.
42. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
43. Podle § 48 odst. 1 správního řádu platí, že zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.
44. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu platí, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
45. Městský soud předeseílá, že v projednávané věci je věcně příslušným služebním orgánem ředitel Agentury personalistiky Armády České republiky jako správní orgán prvního stupně a náčelník Generálního Štábu Armády České republiky jako odvolací orgán. Tato skutečnost mezi stranami nyní již není sporná a městskému soudu je známa i z jeho vlastní rozhodovací činnosti (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2022, č. j. 15 Ad 12/2020–49, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 2 As 81/2022 – 32, usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2023, sp. zn. II. ÚS 1943/22 aj.).
46. Soud se nejdříve zabýval žalobním tvrzením, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně konkrétně namítala, že žalovaný se dostatečně argumentačně nevypořádal s úvahami, kterými se řídil při výkladu právních předpisů, ani s konkrétními důvody souvisejícími se správním právem hmotným a procesním.
47. Soud připomíná, že dle setrvalých východisek judikatury je zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).
48. Žalobkyně v odvolání ze dne 22. 9. 2022 především namítala, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť z něj nevyplývá, podle jaké právní úpravy bylo rozhodováno. Podle žalobkyně mělo být rozhodováno podle právní úpravy účinné do 31. 5. 2012. Dále žalobkyně namítla, že řízení bylo zahájeno na žádost žalobkyně, vznikla překážka litispendence pro pozdější řízení z roku 2013. Žalobkyně namítla porušení práva seznámit se s podklady řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle žalobkyně se dále správní orgán prvního stupně argumentačně nevypořádal námitkami žalobkyně.
49. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně neuvedla konkrétní ustanovení, která byla použita v rozporu s platnou právní úpravou, ani jak měla být

poškozena na svých právech, přičemž sám takové skutečnosti neshledal. Žalovaný uvedl, že žalobkyně po dobu trvání služebního poměru podle tohoto rozhodnutí plnila služební úkoly a za tuto službu také pobírala služební plat, její tvrzení je tak účelové a nesprávné. Žalovaný dal žalobkyni za pravdu, co se týče neseznámení se s podklady rozhodnutí, doplnil však, že tato skutečnost nemá vliv na rozhodnutí ve věci, přičemž veškeré shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí byly žalobkyni známy. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně namítla jen obecně, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s jejími námitkami, neuvedla konkrétní myšlenkové pochody, na které námitkou poukazuje, přičemž žalovaný žádné takové nedostatky neshledal.

50. K věci samé pak žalovaný shrnul, že služební poměr žalobkyně zanikl podle § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání uplynutím doby jeho trvání dne 31. 12. 2016. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval správně.
51. Podle názoru soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela zřejmě vyplývají důvody, pro které žalovaný považoval odvolací argumentaci žalobkyně za neopodstatněnou. Žalobkyně navíc v žalobě netvrdila žádné konkrétní důvody, pro které má být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud proto po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v namítaném směru přezkoumatelné.
52. Předmětem současného řízení je věcné hodnocení otázky bezpředmětnosti žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 o prodloužení služebního poměru podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.
53. Zjevně bezpředmětná je taková žádost, pokud rozhodnutím o ní, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žadatele (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2013, č. j. 30 A 94/2012-41). Stejně tak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009-68, judikoval, že bezpředmětná žádost je ta, kdy rozhodnutí správního orgánu o ní nebude mít pro žadatele význam.
54. V tomto případě správní řízení tedy skončilo tzv. procesně, aniž dospělo k posouzení věci samé a vydání meritorního rozhodnutí. Důvod uvedený v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je třeba posuzovat restriktivně, neboť správní orgán zastaví řízení, aniž by o žádosti účastníka řízení meritorně rozhodl. Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně na první pohled zřejmé, že v důsledku změny okolností rozhodnutí správního orgánu o žádosti už nebude mít pro žadatele význam (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2023, č. j. 5 As 214/2022 – 38).
55. Žalobkyně prvně namítá, že z výrokové části a ani z odůvodnění nevyplývá, že bylo rozhodováno podle úpravy účinné ke dni 31. 5. 2012.
56. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 12. 2020, čj. 8 As 319/2018-59, vyložil, že ustanovení § 145 dotčeného zákona pouze určuje, na která řízení se vztahuje zvláštní procesní úprava zákona o vojácích z povolání. V případech, které zde zákon neuvádí, je pak v oblasti veřejné správy na místě užití obecné úpravy správního řízení na základě subsidiární povahy správního řádu ve vztahu k zákonu o vojácích z povolání (viz § 1 odst. 2 správního řádu). V uvedeném případě se totiž jedná o rozhodování o právech a povinnostech jmenovitě určené osoby, o kterých se dle § 9 správního řádu vede správní řízení a rozhodují o nich správní orgány. Z ustanovení § 145 zákona ve znění účinném do 31. 5. 2012 poté explicitně

nevyplývalo, zda řízení o změně doby trvání služebního poměru mohlo být zahájeno na základě žádosti či z moci úřední. Uplatnila se tedy obecná úprava správního řízení, podle níž je možné zahájení řízení ex officio, tak i k žádosti (srov. § 44 a § 46 správního řádu).

57. Novelou obsaženou v zákoně č. 122/2012 Sb. byl do § 145 zákona o vojácích z povolání přidán odst. 2, podle kterého se řízení o změně doby trvání služebního poměru zahajuje již jen výlučně z moci úřední. Podle čl. II bodu 1 zákona č. 122/2012 Sb. se řízení ve věcech služebního poměru, která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Zákon č. 122/2012 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 6. 2012.
58. Pro posouzení právního režimu žádosti žalobkyně je proto důležité určení okamžiku, kdy byla žádost doručena a kdy bylo zahájeno správní řízení.
59. Již ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany v usnesení ze dne 24. 2. 2016, č. j. 131-4/2016-3416 sám konstatoval, že žádost byla podána dne 30. 5. 2012, proto stejného dne bylo zahájeno řízení o této žádosti. Tento závěr aproboval Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 2. 2019, č. j. 46 A 85/2016-31, zdejší soud nemá důvod se s ním neztotožnit.
60. Žádost byla podána v době, kdy podle § 145 zákona o vojácích z povolání (v tehdy účinném znění) bylo možné zahájit řízení na základě žádosti. Lze proto učinit dílčí závěr, že žalobkyně podala dne 30. 5. 2012 přípustnou žádost o změnu doby trvání služebního poměru podle § 145 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání a podle přechodných ustanovení zákona č. 122/2012 Sb. tak mělo o žádosti být rozhodnuto podle zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 31. 5. 2012.
61. Sama otázka přípustnosti žádosti však mezi stranami sporná není. Služební orgán přípustnost žádost žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 a i to, že řízení o ní bylo zahájeno dne 30. 5. 2012, konstatoval již v usnesení ze dne 24. 2. 2016. Služební orgán a v návaznosti na to i žalovaný tím, že akceptovali žádost jako účinně podanou, tedy zjevně postupovali podle právní úpravy zákona o vojácích z povolání účinné do 31. 5. 2012, která připouštěla zahájení řízení o změně doby trvání služebního poměru na základě žádosti. Ostatně ani žalobkyně netvrdí, že by novelizace zákona o vojácích z povolání zákonem č. 122/2012 Sb. s účinností od 1. 6. 2012 přinesla ještě nějakou jinou změnu do řízení o služebním poměru, která by snad byla aplikovatelná na nynější věc. Z další argumentace žalobkyně tedy nevyplývá, že by snad měla být na věc nesprávně použita i nějaká další konkrétní ustanovení neúčinné právní úpravy a tím spíše ani to, v jakém ohledu by byla žalobkyně případně zkrácena na svých právech.
62. Městský soud se proto neztotožnil s námitkou žalobkyně, že z výrokové části a ani z odůvodnění nevyplývá, že by bylo rozhodováno dle právní úpravy účinné do 31. 5. 2012.
63. Žalobkyně pak aplikaci právní úpravy účinné do 31. 5. 2012 spojuje především s tím, že podle jejího názoru řízení o žádosti ze dne 29. 5. 2012 představovalo překážku řízení z roku 2013 o změně doby trvání služebního poměru zahájeného z úřední moci. Pro žalovaného (a předtím správní orgán prvního stupně) naopak řízení o této žádosti nepředstavuje překážku litispendence.
64. Podle § 48 odst. 1 správního řádu platí, že „zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.“ Podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu správní orgán usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže „zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1“.

65. Jak již bylo uvedeno výše, řízení o žádosti žalobkyně bylo zahájeno na základě žádosti ze dne 29. 5. 2012. O ní bylo rozhodnuto sdělením ze dne 28. 6. 2012, které bylo doručeno žalobkyni dne 25. 2. 2016 (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2019, č. j. 46 A 85/2016-31). Řízení o žádosti ze dne 29. 5. 2012 bylo proto pravomocně skončeno až žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 12. 2022, č. j. MO 546595/2022-1304.
66. Toto řízení však dle názoru městského soudu nebránilo zahájení řízení z moci úřední o prodloužení doby trvání služebního poměru žalobkyně v roce 2013 o dobu 36 měsíců, tj. do 31. 12. 2016.
67. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012-58, k možnému souběhu řízení zahájeného z úřední moci a na žádost vyložil, že *„překážka litispendence podle § 48 odst. 1 správního řádu, vedoucí k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, je dána pouze tehdy, pokud jsou kumulativně naplněny dvě podmínky, a to, že jde o řízení „v téže věci“, a dále, že jde o řízení „z téhož důvodu“. Pokud je vedeno řízení z moci úřední, pak řízení o žádosti účastníka v téže věci není řízením vedeným z téhož důvodu, a proto toto řízení o žádosti účastníka v téže věci nemůže být zastaveno pro naplnění překážky litispendence.“* Na tento rozsudek a závěry z něj vyplývající ostatně poukázal i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 24. 2. 2022, č. j. 30 Ad 7/2020 - 94, když konstatoval, že zahájené řízení o žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 samo o sobě nebránilo tomu, aby služební poměr žalobkyně skončil z úřední moci, a že tedy není vyloučeno, aby řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno pro bezpředmětnost dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.
68. Žalobkyně v žalobě poukázala na rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 2. 2002, č. j. 2 A 9/2001-62. V dané věci soud konstatoval (jako zásadní procesní vadu) překážku zahájeného řízení, nicméně vrchní soud dospěl k závěru, že šlo o řízení, v němž byla dána totožnost věci, týchž okolností i účastníků. Tento závěr se však podle názoru městského soudu neuplatní u nyní projednávané věci.
69. U žádosti ze dne 29. 5. 2012 šlo o vnitřní zájem žalobkyně na prodloužení služebního poměru do 31. 12. 2017. V případě řízení zahájeno z moci úřední v roce 2013 šlo o prodloužení doby trvání služebního poměru pouze do 31. 12. 2016 z iniciativy služebního orgánu. Zatímco žalobkyně ve své žádosti navrhovanou dobu prodloužení služebního poměru nijak neodůvodnila, důvodem k řízení zahájeného z moci úřední byl zájem nadřízeného o prodloužení služebního poměru, tj. zájem byl dán personálním záměrem se žalobkyní a uplatněním její odbornosti v rámci Organizační struktury Ústředního vojenského zdravotního ústavu.
70. Pakliže žalobkyně např. nesouhlasila s navrhovanou dobou prodloužení služebního poměru „jen“ do 31. 12. 2016 bylo na její procesní aktivitě, aby se snažila v souladu se svou žádostí ze dne 29. 5. 2012 dosáhnout prodloužení doby trvání služebního poměru do 31. 12. 2017. Tak však neučinila.
71. Služební orgán totiž poukázal na záznam o personálním pohovoru se žalobkyní, která s navrhovanou změnou trvání služebního poměru souhlasila (srov. rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013). To, že žalobkyně v tomto řízení neusilovala o delší dobu trvání služebního poměru, pak mezi stranami není sporné.
72. Městský soud shledal, že předmětem obou řízení sice bylo prodloužení doby trvání služebního poměru, jednalo se však v obou řízeních o odlišnou dobu prodloužení a i o

odlišný důvod, který měl vést k prodloužení doby trvání služebního poměru. Konečné prodloužení služebního poměru do 31. 12. 2016 pak bylo učiněno po dosažené shodě služebního orgánu a žalobkyně. Podle názoru městského soudu se tedy obě předmětná řízení netýkala téže věci a téhož důvodu.

73. Zahájené řízení o žádosti žalobkyně z 29. 5. 2012 proto podle názoru soudu nevytvořilo překážku litispendence k řízení zahájenému z moci úřední o prodloužení služebního poměru v roce 2013. Podle názoru soudu proto rozhodnutím služebního orgánu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013 bylo zákonně rozhodnuto o prodloužení doby trvání služebního poměru žalobkyně do 31. 12. 2016. Služební poměr žalobkyně následně zanikl uplynutím stanovené doby jeho trvání.
74. Prvostupňový orgán byl v roce 2022 poté následkem shora popsaného procesního vývoje řízení postaven před otázku, jaký má být v této situaci procesní osud žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012. Jelikož však samotný služební poměr žalobkyně uplynutím dne 31. 12. 2016 již zanikl, jakékoliv rozhodování o žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 nemohlo na této skutečnosti a tudíž na postavení žalobkyně nic změnit. Podle názoru městského soudu proto bylo zcela na místě řízení zastavit pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.
75. Žalobkyně dále namítala, že nebyla vyrozuměna o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů a nebylo jí umožněno seznámit se s nimi a navrhnout jejich doplnění.
76. Soud úvodem konstatuje, že vzhledem k absenci zvláštní úpravy v zákoně o vojácích z povolání a k výčtu dle § 144 odst. 1 tohoto zákona, který v daném případě nevylučuje použití správního řádu, se právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí řídí § 36 odst. 3 správního řádu (k obecnému použití správního řádu v řízení o služebním poměru vojáků z povolání viz výše).
77. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
78. Správní spis obsahuje především žádost žalobkyně ze dne 29. 5. 2012, rozhodnutí služebního orgánu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, výnos ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. 1579/2016, jednotlivá správní a soudní rozhodnutí, se kterými se žalobkyně mohla seznámit prostřednictvím svého právního zástupce, kterému byla doručována. Kromě toho spis obsahuje interní sdělení (např. stanovisko pro odvolací orgán či pro potřeby soudních řízení), záznam o oprávněné úřední osobě, jednotlivé žádosti a odvolání žalobkyně a jejich doplnění.
79. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla vyzvána k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 17. 12. 2019 pod č. j. MO 369956/2019-684800. V návaznosti na tuto výzvu žalobkyně požádala dne 23. 12. 2019 o poskytnutí (v podstatě) elektronické kopie správního spisu. Služební orgán žalobkyni dne 3. 1. 2020 nevyhověl. Žalobkyně poté sama do správního spisu nenahlédla. Od té doby správní spis, ač do něj přibýly další podklady, neobsahuje žádný záznam o tom, že by žalobkyni byla znovu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Tím spíše tomu tak nebylo před vydáním napadeného rozhodnutí.

80. Samotné porušení povinnosti podle § 36 odst. 3 správního řádu nemusí mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31 konstatoval, že „pokud správní orgán neučiní o provedení některých důkazů záznam do spisu (§ 53 odst. 6 věta první správního řádu z roku 2004) a nedá účastníku řízení možnost se před vydáním rozhodnutí k těmto podkladům vyjádřit (§ 36 odst. 3 téhož zákona) a současně výrok napadeného rozhodnutí není opřen o tyto důkazy a žalobce v žalobě netvrdí, že by tyto důkazy byly a jak způsobily ovlivnit závěry žalovaného, jedná se sice o procesní pochybení, avšak o procesní pochybení, které nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“
81. Tak tomu je podle názoru městského soudu v projednávané věci. Žalobkyně se sice před zastavením řízení s kompletním obsahem správního spisu uceleně neseznámila, nicméně jeho obsah v rozhodné části tvoří procesní podání žalobkyně a na to navazující úkony služebních orgánů či soudů, které jsou žalobkyni známy. Z obsahu obou správních rozhodnutí pak vyplývá, že stěžejní pro věc je to, že žalobkyně sice podala žádost dne 29. 5. 2012, o níž bylo rozhodnuto prvostupňovým a pravomocně až napadeným rozhodnutím, avšak bezpředmětnost řízení o této žádosti vyplývá z toho, že žalobkyni mezi tím zanikl služební poměr uplynutím doby jeho trvání ke dni 31. 12. 2016. Těchto skutečností, stejně jako časové souslednosti jednotlivých řízení, si byla žalobkyně bezpochyby vědoma i bez seznámení se s obsahem správního spisu. V procesní obraně proti prvostupňovému a později napadenému rozhodnutí tedy žalobkyni samotné neseznámení se s obsahem správního spisu nijak nezkrátilo.
82. Podle ustálené judikatury správních soudů se navíc § 36 odst. 3 správního řádu vztahuje výlučně na rozhodnutí ve věci, a nikoliv na pouhá procesní rozhodnutí, kterým je také rozhodnutí o zastavení řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013-49). V daném případě, kdy bylo řízení zastaveno pro zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tak nešlo o rozhodnutí ve věci a správní orgány ani nebyly povinny umožnit žalobkyni vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
83. Městský soud se proto neztotožnil ani s touto námitkou žalobkyně.
84. Žalobkyně v této souvislosti na jednání doplnila, že rozhodnutí o změně služebního poměru ze dne 13. 6. 2013 a výnos ze dne 2. 2. 2016 nebyly ve formálně bezvadné podobě součástí správního spisu, uplatnila proto výhrady proti jejich formě a obsahu.
85. Soud shledal, že Výnos agentury personalistiky ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. 1579/2016 i rozhodnutí o změně doby trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013 součástí spisu jsou, označené jsou jako čísla 16 a 17 správního spisu. Ostatně žalobkyně nespornuje, že tyto podklady ve spisu nejsou, namítá spíše nedostatek formálních náležitostí těchto podkladů. Soud přisvědčil žalobkyni v tom, že tyto podklady jsou ve správním spisu založeny v té podobě vyhotovení, která např. neobsahuje otisk úředního razítka či podpis služebního orgánu coby náležitosti rozhodnutí (srov. § 67 odst. 2 správního řádu). Soud nicméně nepochybuje o původnosti či věrohodnosti těchto podkladů. Žalovaný je zařadil jako podklad do správního spisu, za nimi řadil další podklady a to např. rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 23. 9. 2019, které je založeno jako č. 18 (a na to navazující další úkony správního orgánu i žalobkyně až do roku 2022). Soud proto není názoru, že by výnos a rozhodnutí o změně doby trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013 snad byly na tato místa do spisu založeny zpětně a že by se s nimi žalobkyně nemohla v průběhu správního řízení proto seznámit. Tyto dokumenty jsou navíc opatřeny přidělenými spisovými

značkami i čárovým kódem, což také svědčí tomu, že je služební orgán skutečně vydal a byl jimi vázán.

86. Navíc z dalších podkladů správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla s výnosem i s rozhodnutím o změně doby trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013 spolehlivě seznámena a byla si vědoma jeho obsahu. Pakliže služební orgán poprvé řízení zastavil pro bezpředmětnost usnesením ze dne 23. 9. 2019, č. j. MO 270517/2019-684800, poukazoval přitom na to, že právě po prodloužení doby služebního poměru na základě rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, skončil služební poměr žalobkyně jeho uplynutím dne 31. 12. 2016, s čímž byla žalobkyně seznámena prostřednictvím Výnosu ve věcech personálních ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. 1579/2016. Žalobkyně proti tomuto usnesení uplatnila dne 7. 10. 2019 procesní obranu – odvolání, kde na straně 3 polemizuje právě s rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013, jeho zákonnost napadá však toliko z důvodu možné litispendence, vůči výnosu nenamítla nic.
87. Totožné platí i ve vztahu k usnesení ze dne 24. 3. 2020, č. j. MO 95054/2020-1457, kterým bylo řízení znovu zastaveno pro bezpředmětnost. I v tomto rozhodnutí tehdejší služební orgán svůj závěr o bezpředmětnosti řízení založil na tom, že po prodloužení doby služebního poměru na základě rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, skončil služební poměr žalobkyně jeho uplynutím dne 31. 12. 2016, s čímž byla žalobkyně seznámena prostřednictvím Výnosu ve věcech personálních ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. 1579/2016. Žalobkyně i proti tomuto usnesení podala odvolání, v němž namítla v této souvislosti jen to, že se služební orgán nezabýval otázkou litispendence. Odvolací služební orgán – Sekce vojenského zdravotnictví ministerstva obrany – tuto námitku v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2020 rovněž vypořádal s odkazem na rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013. Zdůraznil také, že žalobkyně mohla proti tomuto rozhodnutí uplatnit procesní obranu, což však neučinila.
88. Existenci rozhodnutí o změně doby trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013 poté konstatovali rovněž Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 2. 2019, č. j. 46 A 85/2016 -31. Ten v bodě 2 uvedl, že toto rozhodnutí žalobkyně připojila k žalobě. Krajský soud v Hradci Králové poté poukazoval na toto rozhodnutí v bodech 54 a 64 rozsudku ze dne 24. 2. 2022, č. j. 30 Ad 7/2020 -94.
89. Nakonec, pokud poté v dalším řízení věcně příslušný služební orgán řízení znovu zastavil řízení proto, že k 31. 12. 2016 uplynula žalobkyni doba služebního poměru, žalobkyně v odvolání ze dne 13. 9. 2022 resp. v jeho doplnění ze dne 29. 9. 2022 znovu polemizovala toliko s tím, že rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013 nebylo možno vydat pro překážku řízení zahájeného na žádost žalobkyně dne 29. 5. 2012. Ani tehdy nenamítla tedy nic v tom ohledu, že by jí rozhodnutí o změně doby služebního poměru či výnos snad nebyly známy.
90. Z uvedeného podle názoru soudu vyplývá, že skutečnost, že služební orgán vydal rozhodnutí o změně doby trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, jímž žalobkyni v řízení zahájeném *ex officio* prodloužil služební poměr do 31. 12. 2016, je tedy mezi stranami nesporná. Služební orgán v rozhodnutí učinil toliko srozumitelné zjištění, že žalobkyně měla v danou dobu stanovenou dobu služebního poměru jen do 31. 12. 2013 a deklaroval zde – vycházející ze záznamu o služebním pohovoru se žalobkyní a z jejího souhlasu - svůj zájem na trvání služebního poměru žalobkyně. Jelikož žalobkyni byla takto prodloužena doba trvání služebního poměru do 31. 12. 2016, samotným

uplynutím této doby bez potřeby dalšího rozhodnutí proto služební poměr zanikl podle § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Výnos ze dne 2. 2. 2016 proto, poukazujíc mj. na rozhodnutí o změně doby trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, již jen konstatoval, že služební poměr skončí uplynutím této doby a v dalším stanovil některé náležitosti zařazení žalobkyně do zálohy. Vydání tohoto výnosu na průběh či trvání samotného služebního poměru žádný vliv nemělo.

91. Soud shrnuje, že okolnosti ukončení služebního poměru žalobkyně jsou mezi stranami nesporné, žalobkyni byly známy, v průběhu správního řízení se však proti nim setrvale procesně bránila jen v tom ohledu, že řízení o prodloužení služebního poměru do 31. 12. 2016 nemělo být zahájeno z důvodu překážky litispendence. Pokud žalobkyně měla i jiné námitky vůči výnosu ze dne 2. 2. 2016 a rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013 měla a mohla je uplatnit poté, co s nimi byla seznámena. Např. proti rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013 mohla žalobkyně podat odvolání, o čemž byla v rozhodnutí poučena, což však neučinila, jak konstatoval služební orgán již rozhodnutí o odvolání ze dne 4. 8. 2020. V každém případě v průběhu správního řízení o žádosti ze dne 29. 5. 2012 žalobkyně z odůvodnění jednotlivých rozhodnutí včas věděla, jak bylo vyloženo již výše, že služební orgány vycházejí především z těchto dvou podkladů při rozhodování o bezpředmětnosti žádosti ze dne 29. 5. 2012. Nic tedy žalobkyni nebránilo uplatnit námitky ve vztahu k těmto podkladům. Tak však žalobkyně za celou dobu správního řízení neučinila.
92. Soud shledal, že byť tedy služební orgán tyto podklady – výnos ze dne 2. 2. 2016 a rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013 - založil do správního spisu bez razítka a podpisu úřední osoby, nemění to nic na tom, že tyto podklady pro žalobkyni nemohly být neznámé a překvapivé, žalobkyni to nijak nezkrátilo na právu na procesní obranu proti těmto aktům služebního orgánu a soudu dál ani není zřejmé, v čem by žalobkyně mohla být založením podkladů v této formální podobě reálně zkrácena na svých právech.
93. Taktéž námitka žalobkyně, že podklady opatřené věcně nepřislušným správním orgánem byly opatřeny v rozporu se zákonem a že věcně příslušný služební orgán po postoupení věci již spis nijak nedoplňoval, je dle soudu lichá.
94. Žalobkyně nezákonnost porřízení důkazních prostředků odůvodňuje především tím, že od 21. 2. 2019 do 7. 4. 2022 nebyl správní orgán (ředitel Agentury vojenského zdravotnictví), který v dané době vedl správní řízení, věcně příslušný. V čem by mělo být řízení zatíženo vadou proto, že věcně příslušný služební orgán po postoupení věci již spis dále nedoplňoval, žalobkyně nijak nespecifikovala.
95. Ze správního spisu soud zjistil, že v označené době do něj byly postupně založeny především procesní rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012, která následovala po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2019, č. j. 46 85/2016 - 31 (šlo o rozhodnutí ze dne 23. 9. 2019, 14. 10. 2019, 29. 11. 2019, 24. 3. 2020, 8. 7. 2020, 4. 8. 2020), odvolání žalobkyně proti těmto rozhodnutím (ze dne 7. 10. 2019, 29. 10. 2019, 14. 4. 2020), výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 17. 12. 2019, rozhodnutí o změně trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013, výnos ve věcech personálních ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. 1579/2016, žádost žalobkyně o poskytnutí elektronické formy správního spisu (23. 12. 2019), nevyhovění této žádosti ze dne 3. 1. 2020, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2022, č. j. 30 Ad 7/2020 – 94, kterým bylo rozhodnutí ze dne 4. 8. 2020 zrušeno a byla konstatována nicotnost.

96. Podle ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Podle odst. 2 podklady opatřuje správní orgán, případně účastník řízení. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
97. V první řadě podklady založené v tomto období do správního spisu věcně nepřislušným služebním orgánem představují ve větší míře jednotlivá rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 a procesní obranu žalobkyně proti těmto rozhodnutím. Nejedná se však o podklady, kterými by bylo konečně a závazně rozhodnuto o osudu žádosti ze dne 29. 5. 2012 – naopak, jak bylo výše uvedeno, k procesní obraně žalobkyně byla jednotlivá tato rozhodnutí v průběhu řízení postupně zrušena, nelze na ně tedy nahlížet jako na existující rozhodnutí. Výjimku představuje rozhodnutí ze dne 8. 7. 2020, č. j. MO 197448/2020-1457, kterým bylo nepřípustnost zamítnuto odvolání proti nevyhovění žádosti o pořízení kopie spisu, to zrušeno nebylo, ovšem nebylo jím ani rozhodnuto o žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012. Městský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o procesním osudu žádosti bylo v konečné podobě rozhodnuto nakonec až prvostupňovým a napadeným rozhodnutím (tj. věcně příslušnými služebními orgány), nikoliv uvedenými rozhodnutími věcně nepřislušného služebního orgánu či procesní obranou žalobkyně proti nim.
98. Dále platí, že těmito podklady nebo na jejich základě - s výjimkou rozhodnutí o změně trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013 a výnosu ve věcech personálních ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. 1579/2016 – nijak nebyl zjišťován skutkový stav věci; to netvrdí ani žalobkyně.
99. Jak již bylo výše konstatováno, dle prvostupňového i napadeného rozhodnutí bylo pro závěr o bezpředmětnosti žádosti ze dne 29. 5. 2012 rozhodující to, že služební poměr žalobkyně v průběhu řízení o žádosti žalobkyně skončil ke dni 31. 12. 2016 uplynutím doby svého trvání. Skutečnosti o prodloužení a konci služebního poměru z moci úřední vyplývají z rozhodnutí Agentury personalistiky AČR o změně trvání služebního poměru ze dne 13. 6. 2013 a z výnosu Agentury personalistiky AČR ve věcech personálních ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. 1579/2016. Žalobkyni jsou tyto podklady známy, žalobkyně proti nim včas žádnou procesní obranu neuplatnila, mezi stranami o věcné příslušnosti původce těchto podkladů spor ani není, sporná je otázka právního hodnocení skutečností, které z těchto podkladů vyplývají. Pouze z toho, že tyto stěžejní podklady do spisu založil nepřislušný služební orgán, který sám nebyl jejich původcem, pak soudu nevyplývá žádný vliv na zákonnost zjišťování skutkového stavu věci věcně příslušným služebním orgánem.
100. Městský soud shrnuje, že uvedené podklady sice byly v namítaném období založeny do spisu věcně nepřislušným služebním orgánem. To však z výše uvedených důvodů nemá vůbec žádný vliv pro zjišťování skutkového stavu, který z těchto podkladů vyplývá a tudíž pro věc samotnou a pro zákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí. V době postoupení věci příslušnému orgánu po rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (k poukazu krajského soudu na rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013 viz výše) v květnu 2022 tyto stěžejní podklady navíc součástí správního spisu již byly a vyplýval z nich skutkový stav o stěžejních skutečnostech pro věc. Proto pokud příslušný služební orgán po postoupení věci již spis nijak dále nedoplňoval a vycházel z již založených stávajících podkladů, tímto samotným postupem nezatížil řízení žádnou vadou. S právním hodnocením rozhodných skutečností o bezpředmětnosti žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 se poté soud ztotožnil již výše.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

101. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že služební poměr žalobkyně zanikl ke dni 31. 12. 2016, proto se její žádost ze dne 29. 5. 2012 nyní stala již zjevně bezpředmětnou. Řízení o ní tak bylo na místě zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Další dílčí námitky soud neshledal důvodnými.
102. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
103. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. prosince 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu